

אסור לקרוא בשעת התפלה. נא לשמור על קדושת הגליון

פניני עיני חמדר

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולנת ע"ן חמד" - אגודת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולהצלחת ורפואת יהודה אריה בן רחל ברכה וב"ב

פְּרִשְׁת פִּינְחָס - חֲשִׁיבוֹת בְּפָרְסוֹם הָרַע

"הוא דתן ואבירם קריאי העדה אשר על משה ועל אהרן בעדת קרח בהצתם על ה', ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם" (במדבר כו, ט-י)

לכן האריכה התורה וחזרה שוב על מעשה דתן ואבירם, על מנת לעורר את המחשבה ולחדש את ביקורת הרע, שלא יתקרר ליבנו לנוכח פגיעה בתורת ה' ונזהר, לבל נתקרר למעשים כאלו. (אור חדש)

מסופר על ה'חפץ חיים' זצ"ל אשר נהג לנסוע כל שנה ושנה, בעידן עשרת ימי תשובה, אל העיר לידא הסמוכה לעיירתו ראדין, שם התגורר אדם שהקים ישיבה בה העיזו לראשונה לערב חול בקודש, "ישיבה" אשר ממנו יצאו משוררים, סופרים, אנשי דעות והגות הכל-מלבד-תלמידי חכמים, הרב התנגד לזה בכל תוקף, והיה בא לשם פעם בשנה ואומר לו:

"אדם הרי לא חי לעולם... יבוא יום, בו תצטרך למסור דין וחשבון בבית דין של מעלה על מעשיך, ובוודאי תנסה לטעון שם, שבסביבת מקומך התגורר שכן טוב, שלא מיחה בך ועבר בשתיקה על מה שאתה עושה... לכן אני בא ומוחה בך ואומר לך, שלא תוכל לטעון כך למעלה!"

והרב ההוא- כל פעם מחדש- היה "מרגיע" את ה'חפץ חיים' ואומר: "בסדר, בסדר גמור, אני לא אטען טענה זו בבית דין של מעלה...". הרי לנו, מה רבה החשיבות במחאה תמידית.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

יש להבין, מדוע חזרה התורה וכתבה את ייחוסם ומעשיהם של דתן ואבירם, כלום אינם מוכרים ומפורסמים כבר מן הנאמר בתורה לפני כן? והלא תולדותיהם ומעשיהם של רשעים אלו בדורם ולדורות- ידועים ומפורסמים לכל אחד ואחד?

אלא, התורה ירדה לעומק כוחות הנפש של האדם, בידיעה, כי האנשים הרואים חטא בפעם הראשונה, ועוד חטא גדול מצד אנשים המורדים בשלוחי ה' ובמשיחיו, שכמוהם כמורדים בה' עצמו, הם מתרגזים ומתקוממים, מוכנים לקום ולקרוע כדג את אותם מורדים, מוכנים לגנותם בכל לשון, להתרחק מהם ולהרחיקם מקהל ה', לנדותם ולהחרימם.

אולם כעבור זמן מסויים, עלולה קנאות זו להתקרר ולהצטנן, טבעו של אדם שהוא מתרגל לבסוף ומסתגל גם לאווירה רעה כזו, ומוכן להשלים עם קיומה, ואם קודם הוא מקנא וזועק נגד, הרי במשך הזמן הוא מתחיל להתרגל לקיום התופעה הרעה.

הוא אמנם מתרחק ממנה בעצמו, אבל ההתלהבות הולכת ופגה. ומכאן קרובה הדרך שהוא עצמו יתחבר לרע, ביקורתו לדברים הרעים מתקנה ונחלשת, עיניו כבר אינן מבחינות בחטא, השפלת כבוד התורה אינה מזעזת אותו, וביקורת שהייתה לו פעם כנגד החוטאים והמורדים בה' גזה חיש ונמוגה.

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה יניב בן גילה חגי חיים וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי מאיר ישראל בן רחל ברכה- ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה עינת בת רחל ברכה רחל ברכה בת פדילה דליה ארז מזרחי וב"ב גנם יצחק בן רחל ברכה עמית בן רבקה יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע נטלי בת יונית שלמה בן רקפת ודנה דוד

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר תרצה בתיה בת ימנה נינט סיון בת אסתר עמית בת טובה חגית בת גילה רונית בת סימי סיון בת אסתר יוסף בן רוחמה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אלנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר

רפואה שלמה

הראשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזירי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזירי בן פרחיה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעימה גילה בת אקבאל- בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אורן בן אסתר ברכה בת ענה- בריאות ואריכות ימים יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה גנם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל אקבאל בת נושפארין שירה שילת בת אורלי תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל רחל בת זוהרה דניאל רפאל בן חגית אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם נחום בן כיריה מוריה בת רחל ברכה טובה בת אורה יהודה אריה בן רחל ברכה כל עם ישראל שלו בן מזל פתימה

כ"א תמוז תשע"ג 29/06/2013

פרשת פנחס

הפטרה: "דברי ירמיהו"- ירמיה פרק א

ר"ת	כניסה	יציאה
י"ב	19:11	20:31
ת"א	19:28	20:34
ח"פ	19:21	20:36
ב"ש	19:27	20:30

העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פנינה

רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן איריס

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזירי בן ימנה וגלית בת מסודי

שואל ומשיב בהלכה – הפרשת חלה

מהו שיעור ההפרשה ומתי יש להפריש?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

מן התורה אין שיעור להפרשה. אולם, חכמים נתנו בה שיעור, שהוא אחד מעשרים וארבע מן העיסה, והנחתום האופה למכור, שיעורו אחד מארבעים ושמונה. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן שכ"א). וכתב הש"ך (שם סק"ב) כי משום הפסד ממכרו של הנחתום הקלו.

בימינו, כיוון שאין חלה נאכלת בזמן הזה בארץ ישראל, אין הבדל בין נחתום האופה למכור בשוק לבין בעל הבית, ונוהגים ליטול כזית מן העיסה. **מקורות:** הרמ"א (יו"ד סימן שכ"א). וכתב הגרש"ז אורבך זצ"ל דכאשר בא לתקן לחם אחד או מצה אחת, אין צריך כזית וסגי בשעורה. הובא בספר שלמי מועד (עמוד שמב).

ומי שאין לו אפשרות לשרוף את החלה, עדיף שיפריש שיעור פחות מכזית. **מקורות:** ראה בספר לקט העומר (פ"ב הערה לז) בשם האחרונים. והטעם כדי לצאת ידי הסוברים שבפחות משיעור כזית אין מצות שריפת קדשים.

חשוב הפרשת חלה חל על העיסה לאחר גמר לישת הבצק, לאחר שנעשית העיסה כיחידה אחת קודם האפיה. **מקורות: שו"ע (יו"ד סימן שכ"ב). אף שחשוב ההפרשה בזמננו היא חל מיד כשיתן את המים לקמח ויערבם יחד, היו עושים כן כדי שלא תטמא העיסה, אבל בזמננו שכל העיסות טמאות ימתין עד אחר גמר הלישה וכמ"ש הש"ך (שם סק"ו). וכ"פ המשנה ברורה (סימן תנ"ג סק"ה).**

אחר ההפרשה יש להניח את החלה במקום מיוחד, שלא תתערב עם העיסה. **מקורות:** וכתב הפתחי תשובה (סק"ג) שיש לרוחץ את ידיו לאחר ההפרשה כדי שלא יגע במאכל או בכלי חם בידיים המדובקות מהחלה שהפריש.

בדיעבד, אדם ששכח להפריש חלה מן העיסה, אלא אפה הכול, הרי זה מפריש מן הפת. **מקורות:** שו"ע (שם ס"ה).

על מה יש לבכות

פעם חלה אחד מילדיו של הרה"ק רבי דוד מלעלוב זיע"א במחלה אנושה ל"ע, מיד בהישמע הידיעה מיהרו החסידים על דעת עצמם והכריזו על תענית ציבור. על אתר נאספו כולם בבית הכנסת, קראו בבכיה פרקי תהלים והתחננו לפני רופא כל בשר שישלח לחולה רפואה שלימה במהרה.

בד בבד, אל מיטת חליו של הילד הוזעקו רופאים מומחים וברי סמכא. הללו בדקו את החולה וטיפלו בו במסירות רבה, ובעזר ה', מקץ שבועות אחדים החלים הילד ממחלתו ונרפא כליל.

מאושרים נאספו החסידים אל מעונו של רבם הקדוש, כדי להשתתף בסעודת ההודיה שערך. אך מה גדולה הייתה תדהמתם, כשראו את רבי דוד יושב בראש השולחן ובוכה. האנשים הסובבים את הרבי לא יכלו להבליג ושאלו: "רבנו, הן צריך לשמוח על שבנו החלים, ומדוע כבודו בוכה?"

הביט הצדיק בפניהם ואמר בצער: "וכיצד לא אבכה?", ודמעות רבות זולגות מעיניו, "הנה ילדי חלה וכל הקהל ביקש עליו רחמים לפני ריבון העולמים וקראו עבורו פרקי תהלים לרוב, ונוסף על כך, לא נחו ולא שקטו עד שהביאו רופאים מומחים שיטפלו בו והשקיעו הון רב למען מטרה זו".

"אך, מה קורה כשחלילה וחס נופל אדם מישראל למשכב וחולה במחלה אנושה? או אז הדבר כמעט ואינו מורגש, כמעט ולא אומרים עבורו פרקי תהלים וגם אז רק הקרובים לו ביותר, לא מרעישים עולמות להזעיק רופאים מומחים מאחר והעלות היא גדולה עד מאוד, וכל זאת, בשעה שבני ביתו זקוקים לו כדי שיפרנסם וידריכם. אמרו איפה אתם, וכי אין צורך לבכות על כך?".

על מה יש להתפלל

לגה"ק רבי שלמה זלמן ליפשיץ גאב"ד וורשא בעל ה"חמדת שלמה" זיע"א היו מתנגדים רבים, הללו רדפו אותו בכל מיני רדיפות וירדו לחייו, פעם בלכתו בשוק בענייני מצווה, השליכו אלמונים שיקוץ על ראשו. מיד רעשה העיר, היתכן לבזות ככה את כבוד מרא דאתרא? השתיק הרב את התובעים עלבוננו, חזר לביתו ונכנס לחדרו, כשנכנסה זוגתו הרבנית מצאה אותו בוכה, פנתה אליו: "מה אתה בוכה ומצטער, וכי בשביל ריקים הללו כדאי לבכות?", השיבה רבי שלמה זלמן: "אני בוכה ומתפלל לקב"ה שלא יענשו הללו חלילה משמים על ידי".

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnneEH@gmail.com

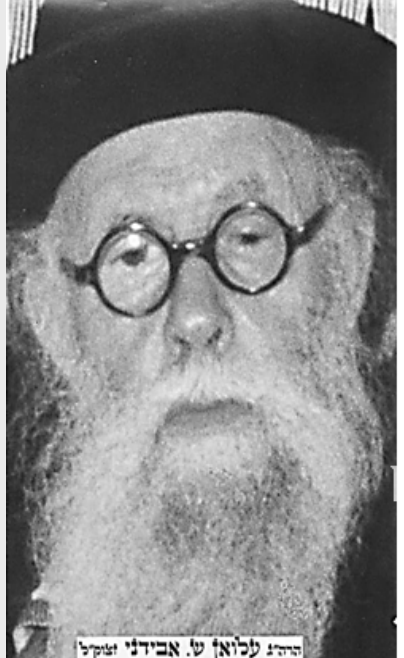
הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה
בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבש"ט 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הרב הגאון עלוואן אבידני זצ"ל - נולד בעיר עמדיה בעירק (כורדיסטאן) בשנת ה'תרמ"א (1881). משפחתו מיוחסת לאבידן משבט בנימין. למד בבית מדרשו של אביו וקיבל ממנו הסמכה לרבנות, דיינות, שחיטה, מילה, ועריכת חופה וקידושין. כאשר היה צעיר לימים, לא נמצא גיבור כמוהו בכל הסביבה, אך מעולם לא ניצל זאת, אלא התיישב את כוחו בתורה. לאחר ששחרר מהצבא התורכי- התמנה לראב"ד ורבה של עמדיה ומחוזותיה ושימש בכל התפקידים האפשריים: חזן, דרשן, שוחט, מוהל, עריכת חופה וקידושין, גיטין. במשך כ-80 שנה הנהיג את צאן מרעיתו.

הרב עלוואן זצ"ל אבידני זוקל

הרב דאג לשלוח את המשפחות לא"י כאשר הוא רכש את אמונו המלא של המושל המחוז בעמדיה (המושל אהב לשתות ערק והרב בעצמו הכין לו כדי שיוכל להשיג יזות עירקיות ולשולחם לישראל. בדרך זו שלח כחמישים משפחות תוך שמונה שנים). בשנת ה'תרצ"ד (1933) הגיע לעיר העתיקה בירושלים. **מדי יום נהג לטבול במקווה ישיבת בעלז 101 פעמים וביום שבת 310 פעמים. גם בימות החורף הקרים לא ויתר על הטבילה. גאון בנגלה ובנסתר. ענוותן. משפחתו הסתפקה בדירת חדר למרות שזכה ל-14 ילדים. מלומד בניסים. בעל רוח-הקודש.**

נפטר ב-כ"ט תמוז ה'תשמ"א (1981). למרות גילו המופלג, 101 שנה, המשיך עד הפסח האחרון בחזנות, בדרשנות, בשחיטה וכיוצ"ב. אלפים ליווהו בדרכו האחרונה ציונו בהר-הזיתים. ביום פטירתו לקתה החמה בבוקר.

אביו: ר' שמעון (ראב"ד דק"ק עמדיה. נפטר בשנת ה'תרע"ז 1917). **אשתו:** מרת רבקה. **אחיו:** ר' בצלאל (רבה של דיאר באכר), ר' בנימין (רב ראשי לכל חבל זיבר עד ברזאני), ר' ישראל. **ילדיו:** 14 ילדים. **מספריו:** הרב לא זכה להוציא את חיבוריו ולאחר פטירתו יצאו רק חלק מהם **מעשה הגדולים**- חמישה כרכים (כחמישים שנה היה עסוק בחיבורו זה) **ידיני שחיטה יקרבינו ועלוון**- חמישה כרכים על הזוהר **ספר מדרשים** **יתרגם את התנ"ך לכורדית** **ספר תפסירים**.

הצדיק סיפר על חסדי ה' ונפלאותיו עימו. בשנת ה'תרע"ז (1917) בהיותו כבן 35 גויס לצבא התורכי. היה זה במלחמת העולם הראשונה. איתו שירתו עוד כ-93 יהודים. אחד מהם היה קצין בכיר בשם נחום ודאג שהרב ישמש שוחט ואחראי על הכשרות, בתפקיד זה שירת כארבעה חדשים וכאשר הגיעו לעיר מוצול, באה עליהם תקופה קשה של רעב וקור, המזון היחיד היה כולו טרפה, כתוצאה מכך חלה.

הקצין היהודי טיפל בו אישית אולם כאשר ביקשו לאשפז את רבינו, סיפר הקצין כי כל מי שמגיע לשם- מזריקים לו זריקה ואחר כשמונה ימים מחזיר את נשמתו ליוצרו. לפיכך ברח מן הצבא והיה לעריק. **באותם ימים, עריק הנתפס בעת המלחמה היו יורים בו ללא משפט ובפרט כאשר מדובר ביהודי.** לא עבר זמן רב ורבינו נתפס בעיר אסיני. מאחר והדרך מהעיר מוצל לעיר אסיני ארכה מספר ימים, נאלצו הם בלילה ללון באכסנית דרכים. לצורך כך כבולוהו בחבלים והפקידו עליו משמר לבל יברח.

כאשר שכב על הארץ החל לחשוב על מר גורלו. אם ימצו עימו את הדין- יתלוהו, ואף אם ינהגו עימו

במידת הרחמים- צפויים לו חיים ממרים ממות, מאסר עולם עם עבודות פרך כאשר יתעמרו בו תחת שבט הנוגש. כאשר ראה שהוא נמצא בצרה גדולה, הרים את קולו בכח לפי הבורא בתחנונים. וה' שמע לקול בכיוו ושלח את הישועה ע"י סגן הרמטכ"ל התורכי שעמד לידי וידו על הלחי ומתפתל מכאבים ואמר לו בפסקנות: "שמעתי שאתה חכם גדול ומסוגל לחולל נפלאות, אם אמת הדבר, עשה משהו ורפא אותי מכאבי השיניים הנוראים ואשחרר אותך", ובנתיים התיירו מכבליו. הרב הודה לקב"ה על הצלה פורתה זו. **נטל פיסת נייר וכתב מה שכתב, קיפל את הנייר ונעצו במחט לעמוד עץ סמוך, והורה לו לשים את אצבעו על השן- והנה, פסק הכאב לחלוטין!**

הסגן החליט להשיב לאבינו הרב כגמולו ופנה מיד אל הרמטכ"ל וביקש חנינה ושחרור מלא ועוד בו בלילה יצא לחופשי. סיים רבי עלוואן את סיפורו בכתבו: "וברכתי ברכת הגומל, ואמרת ששבח 'נשמת כל חי תברך את שמך ה' אלוקינו' עד סופו בשמחה רבה. ואני לא כתבתי שום סגולה, אלא רק: 'רבינו של עולם, תן רפואה לשינו', וזה הכל.

מקרה מעין זה התרחש לפני מספר שנים בו שני בניו היו עדים למעשה: אחד הבחורים הלומד בישיבתו של הרב אלבז שליט"א, פנה לצדיק שיעשה משהו להרגעת כאבי השיניים. הרב נטל פיסת נייר וכתב מה שכתב ונעץ את הנייר על ארון הספרים וכעבור דקות ספורות חלפו כליל הכאבים. ומעידים בניו שכך עשה גם לאחיהם פתחיה שסבל משינוי וכאביו נעלמו לחלוטין!

עוד סיפר הבן ר' פתחיה שמעון מרדכי זצ"ל: "אחי הגדול ר' בצלאל תמיד היה מספר על כמה ניסים שראה ממור אבי זצ"ל. פעם אחד אושפז בבית-הרפואה הדסה, וכמה שנותנים לו תרופות הרדמה- לא יכול היה להרדם. מרת אמי ע"ה ביקשה ממור אבי זצ"ל שילך ויבקר את ר' בצלאל, הוא חולה. רק אז הסכים שיביאו רכב לקחת אותו. לפני כן דאגו להודיע לאחי שאבא עומד להגיע אליו, אז ר' בצלאל התחזק וישב, מחכה.

ואז הגיע מור אבי ושאל אותו: "איך אתה מרגיש?". אז הוא ענה לו: "כואב לי". מור אבי הוציא ספר תהלים ונתן לו לקרוא כמה פרקים ורשם לו אלו פרקים עליו לקרוא, בירך אותו וחזר הביתה. לא חלפו דקות אחדות, ר' בצלאל קרא את הפרקים שמור אבי ציין ואיך שסיים- נרדם מיד. לאחר מכן תמיד היה אומר: "חבל שלא רשמתי את הפרקים- היינו יכולים לעזור לעוד אנשים!". אז אמרתי לאחי היקר: "טעות לחשוב כך, כי כל מה שאבא זצ"ל היה אומר לך להגיד- זה היה פועל. כי אבא תמיד היה עושה רצון ה' ומי שעושה כן- הקב"ה עושה את רצונו".

ישועה בזכות הצדיק

להלן סיפור מופלא שיש בו כדי ללמדנו כי הקב"ה נתן לצדיק כח אדיר ויש באפשרותו לשנות סדרי בראשית ולשדד את מערכת הטבע. **אולם על האדם להאמין באמת ובתמים בכך.** כידוע הרבי מליובאוויטש השביעי מחב"ד הגאון רבי מנחם מנדל שניאורסון זצוק"ל היה פועל ישועות. שלוחים רבים היו לו והם נשלחו למשימות בארצות ובמקומות נידחים בכל רחבי העולם כאשר מטרתם הייתה להשפיע בכל מקום אפשרי. ולהלן הסיפור מפי שניים מהשלוחים:

שני הבחורים, שנשלחו לעיירה הנדחת מטעם 'מרכז השליחות', להעביר בה את חודשי הקיץ, לא היו מופתעים מכך. למען האמת הם תיארו לעצמם שלעיירה זו ישלחו. וזאת מכיוון שבשנה שעברה הם שהו בעיירה זו, ועשו חיל בשליחים, פתחו שיעורים, תכניות לילדים, ופעילויות נוספות של הפצת היהדות.

השנה, מיד בבואם לעיירה, כבר דרכם הייתה קלה יותר. הם פתחו בסבב בין בתי התושבים היהודים, אותם הכירו כבר משנה שעברה. והנה, בבית משפחת סמית', **הבחינו הם על המטה בפירת החדר, ילד קטן, כבן שלוש, שוכב ללא תנועה. הוא לא הביט לעברם, וגם לא הניע את ידיו ורגליו.** 'מקרה הוא, ייתכן והוא רדום', הסיקו בלבם, והמשיכו הלאה.

הימים בעיירה הקטנה היו עמוסים, בבוקר הם ריכזו את הילדים קטנים והפעילו אותם. ואילו באחר הצהרים הם העבירו תכניות חוותיות לבני נוער, ואף בערב - מסרו שעורים, וערכו ביקורי בית. שעות ארוכות בהם השקיעו את כל מרצם. והנה, בכל פעם שהגיעו לבית משפחת סמית, הם ראו את הילד באותו מצב - שוכב על המיטה, מבלי להזיז את עיניו, ראשו, ושאר האיברים. והבינו שלא מקרה הוא.

באחד מביקוריהם בבית-המשפחה, אזרו אמץ ושאלו את האם: "סליחה על השאלה ועל כך שאנו מתערבים. אך, מה יש לבנך הקטן?". נאנחה האם אנחה עמקה השוברת חצי גופו של אדם, העיפה מבט מלא עצב בבנה ואמרה: **"בני הצעיר נולד ל"ע עם פגיעה מוחית, הוא שומע, ומבין כל מה שמדברים אליו, אך, אין באפשרותו להגיב על כך"**. אמרה, ומחתה את הדמעות שזלגו מעינה.

"לרבי כבר כתבתם?", שאל אחד הבחורים. "עזוב", הניפה האם את ידה בביטול ובעצב, "מה זה יעזור? אף רופא לא יכיל להועיל לנו... הלכנו לפרופסורים בעלי שם עולמי וברי סמכא בבעיות מעין אלו- אולם אף אחד מהם לא יכל להושיע אותנו. השקענו ופיזרנו כסף רב כדי לנסות ולהביא מזר לילדנו. אולם התשובה של כולם הייתה שלא ניתן לעשות מאומה **וזאת מאחר והבעיה היא פגיעה מלידה!**"

"הרבי אינו רופא", הבהיר לה הבחור, "הרבי הוא ראש בני ישראל, הוא אוהב כל יהודי, וביכולתו לעזור לכל יהודי. כתבי אליו, לא תפסידי מאום, רק תרוויחי". אולם האם מיאנה. הייאוש היה רב מנשוא והיא לא מצאה לנכון שמכתב שישלח לרבי' יכול לעזור ולשנות את המצב הקיים.

מאותה עת, בכל הזדמנות אפשרית, הוסיפו הבחורים לשכנע ולדחוק באם לכתוב לרבי. לבסוף, לאחר שכנועים חוזרים ונשנים הסכימה גברת סמית'. היא העלתה על דף את כל הקורות את בנה הפעוט, כשדמעות חמות מרטיבות את הדף. כשסיימה לכתוב- ביקשה את הכתובת למען המכתב ושלחה אותו לרבי.

עבר שבוע, עברו שבועיים, אולם כל מענה לא הגיע מהרבי ואף שיפור לא חל במצבו של הילד. החופש נגמר, והבחורים חזרו ללימודיהם, נפרדים מכל בני העיירה, ומבטיחים לשוב בקיץ הבא.

חלפה השנה ומיודענו שוב הופנו לאותה עיירה. בהגיעם לבית משפחת סמית', עצרו לרגע, ואז, נקשו בחשש על דלת הבית, **הדלת נפתחה כעבור מספר רגעים על ידי ילדון חמוד, כבן ארבע.** הבחורים הביטו בו בתדהמה. לאחר מספר רגעים, כשהתאוששו מעט, ביקשו ממנו: "אתה יכול לקרוא לאמא, חמוד?"

הילדון רץ לתוך הבית, "מאמי, שני אנשים רוצים אותך בדלת...". האם, שהגיעה לדלת, שמחה מאוד למראה הבחורים, והכניסה אותם לביתה בכבוד. **"נס קרה לנו, נס!"**, אמרה להם, כשהיא מביטה בחיבה בבנה, שהתרוצץ סביבם בסקרנות. "כששלחתי את המכתב, סיפרה להם, "גמרתי אומר בלבי כי אני מאמינה באמונה שלמה בכחו של הצדיק לסייע לנו, **והמתנתי בכל יום לראות את הישועה"**.

"לפני מספר חודשים, צלצל הפעמון בדלת, היה זה הדוור. הוא השחיל דרך הסדק שבתחתית הדלת מכתב, והלך, והנה, בננו, **שעד לרגע זה שכב כבול-עץ במטה, קם על רגליו, ניגש, והביא לי את המכתב, וביקש שאפתח אותו**". סיפרה האם בהתרגשות.

היא הוסיפה עוד משפט מצמרר: "היה זה מכתב מהרבי, ובו איחולי רפואה שלמה לבננו".

הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל עמרם בן חנה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל	הרב שבתאי בן אסתר אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל אביבה בת אירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזיז בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה	לע"נ תנצב"ה	הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל
---	--	---	--